

ହରି ଚରଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ

22, ଅକ୍ଟୋବର 1997

[ଜି. ଟି. ନାନାବତୀ ଏବଂ ଭି. ଏନ୍. ଖାରେ, ନ୍ୟାୟମୁର୍ତ୍ତିସ୍ୱୟ]

ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 ଧାରା 302 ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 49-ଅସ୍ତ୍ରଧାରୀ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ବନ୍ଧୁକର ଉନ୍ନତ ଦେଖାଇ ବନ୍ଧୁକୁ ଅଟକାଇଥିଲେ, ମୃତକଙ୍କ ଉପରେ ଗୁଳି ଚଳାଇଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ରଧାରୀ ତାଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଅପରାଧ କରିବା ପରେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ପଳାଇ ଯାଇଥିଲେ-ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଯେ, ସେମାନେ ଏକ ଅବୈଧ ସଂଗଠନର ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ।

ଦୁଇ ଆପିଲକାରୀ ଏକ ସଶସ୍ତ୍ର ଦଳର ଅଂଶ ଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ବନ୍ଧୁକ ସାହାଯ୍ୟରେ ଏକ ବନ୍ଧୁକୁ ଅଟକାଇଥିଲେ, ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ କହିଥିଲେ, ପରେ ଏହାର କଣ୍ଠକୂରକୁ ଟାଣି ବାହାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଏଥିରେ ବିଫଳ ହେବା ପରେ A-1 ତାଙ୍କ ଉପରେ ଗୁଳି ଚଳାଇ ତାଙ୍କୁ ଆହତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଅସ୍ତ୍ରଧାରୀ ତାଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ, ଯାହାର ପରିଣାମରେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ସାକ୍ଷୀମାନେ, PW-1, ଉକ୍ତ ବସର ଜଣେ ଯାତ୍ରୀ ଏବଂ ତାହାର ଚାଳକ, PW-6 ଘଟଣା ବିଷୟରେ PW-2ଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ, ଯିଏ ତତକ୍ଷଣାତ ଏକ ରିପୋର୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ପୁଲିସ ଥାନାରେ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ବିଚାରଣା ଅଦାଲତ PW-1ଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି A-1ଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ ଆପିଲକାରୀମାନେ ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଧାରା 302 ସହ ପଠିତ ଧାରା 49 ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ । ଆପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ଆପିଲ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଆପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ, ସେମାନେ ଅବୈଧ ସମାବେଶର ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ପୂରଣରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ବୋଲି ସୂଚିତ କରୁଥିବା କୌଣସି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କ୍ଷମ୍ଭ ପ୍ରମାଣ ନଥିଲା, ଏବଂ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ମୃତକଙ୍କ ହତ୍ୟାରେ ସେମାନେ କୌଣସି ଭୂମିକା ନେଇଥିଲେ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ସାକ୍ଷ୍ୟ ନଥିଲା । ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ: 1. ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଧାରା 49 ସହିତ ପଠିତ ଆଇ. ପି. ସି. ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଯଥାର୍ଥରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ।

2. ଉଭୟ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ PW-1ଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ । ସେ କ୍ଷଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଥିଲେ ଯେ, ସେ ଯେଉଁ ବସ୍ରେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ, ସେହି ବସ୍କୁ ପାଞ୍ଚ ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଟକାଇଥିଲେ । ସେମାନେ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ସହିତ ସଜ୍ଜିତ ଥିଲେ ଏବଂ A-1ଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ବନ୍ଧୁକ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ସେ ଡ୍ରାଇଭରଙ୍କ ଛାତିରେ ଲଗାଇ ବସ୍କୁ ନଚଳାଇବା ପାଇଁ ଧମକ ଦେଇଥିଲେ । ପରେ ସେମାନେ ମୃତକଙ୍କୁ ତଳକୁ ଟାଣି ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ବିଫଳ ହେବାରୁ A-1 ଦୁଇଟି ଗୁଳି ଚଳାଇ ତାଙ୍କୁ ଆହତ କରିଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ନିଜ ଅସ୍ତ୍ରରେ ତାଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପରେ ସେମାନେ ପଳାଇ ଯାଇଥିଲେ ।

3. ଏହି ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ବୟାନ PW-2ଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ପୁଷ୍ଟିତ ହୋଇଛି, ଯିଏ କହିଥିଲେ ଯେ PW-1 ତାଙ୍କୁ ଘଟଣା ବିଷୟରେ ଜଣାଇଥିଲେ । ସେହି ସୂଚନାର ଆଧାରରେ ସେ ତତକ୍ଷଣାତ ଏକ ରିପୋର୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନରେ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ସେହି ରିପୋର୍ଟରେ ମଧ୍ୟ PW-1 ଏବଂ PW-6ଙ୍କ ନାମ ଘଟଣା ଦେଖିଥିବା ଏବଂ PW-2ଙ୍କୁ ଏହା ବିଷୟରେ ଜଣାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । PW-6 ଜେରା ସମୟରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ PW-1 ସାରର ବସ୍ତା ସହିତ ବସ୍ରେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ । ଏହିପରି ଭାବରେ PW-1ଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ମୂଲ୍ୟାୟନ କରାଯାଇଛି ।

4. ସମସ୍ତ ପାଞ୍ଚଜଣ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ସହିତ ଘଟଣାସ୍ଥଳକୁ ଯାଇଥିଲେ, ବସକୁ ଅଟକାଇଥିଲେ, ଚାଳକଙ୍କ ଛାତିରେ ବନ୍ଧୁକ ଲଗାଇଥିଲେ ଏବଂ ଯଦି ସେ ବସକୁ ଆଗକୁ ଚଳାଇବେ ତେବେ ଗୁଳି କରିଦେବାକୁ ଧମକ ଦେଇଥିଲେ । ସେମାନେ ମୃତକଙ୍କୁ ଧରି ତାଙ୍କୁ ବାହାରକୁ ଟାଣି ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । ବନ୍ଧୁକଧାରୀ ଅଭିଯୁକ୍ତ ମୃତକଙ୍କ ଉପରେ ଗୁଳି ଚଳାଇଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ରଦ୍ଵାରା ତାଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ ।

ସେମାନେ ଏକାଠି ଦୌଡ଼ି ପଳାଇଥିଲେ । ତେଣୁ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଚାରିଆର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ନଥିଲେ ।

ପୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା: ପୌଜଦାରୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 89/1988 ।

ଦେଖାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 120/1984 ରେ ରାଜସ୍ଥାନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 20.1.87 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ କୈଳାସ ବାସଦେବ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ କେ. ଏସ୍. ଭାଟି ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ନାନାବତୀ, ରାମ ବାବୁଙ୍କ ହତ୍ୟା ମାମଲାରେ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ସହ ଏହି ଦୁଇ ଜଣ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି । ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି, ତାହା ହେଉଛି ଯେ ସେମାନେ ଏକ ବେଆଇନ ସମାବେଶ ଗଠନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ବେଆଇନ ସମାବେଶର ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ 27.2.81 ତାରିଖରେ ପ୍ରାୟ ଦିନ 1.00ଟା ସମୟରେ ସେମାନେ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ସହିତ ଧୋଳପୁରରୁ ଖୁର୍ଦ୍ଦାନା ଘାଟ ଯାଉଥିବା ବସକୁ ଅଟକାଇଥିଲେ, ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ କହିଥିଲେ, ବସର କଣ୍ଡକ୍ଟର ରାମ ବାବୁଙ୍କୁ ଟାଣି ବାହାର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ଏବଂ ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ରାମ୍ମୋ ନିଜ ବନ୍ଧୁକରୁ ଦୁଇଟି ଗୁଳି ଚଳାଇ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ନିଜ ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ରାରା ରାମ ବାବୁଙ୍କୁ ଆହତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଫଳସ୍ବରୂପ ତାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ । ନିଜ ମାମଲାକୁ ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷ 3 ଜଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲା, ଯଥା PW-1 କେଦାରନାଥ, PW-3 ରାମଜିଲାଲ ଏବଂ PW-6 ବସର ଡ୍ରାଇଭର ସତପାଲ ସିଂହ । PW-7 ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷକୁ ସମର୍ଥନ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ସରକାରୀ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ବାରା ପଚରାଉଚରା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥିଲା । ବିଚାରଣା ଅଦାଲତ ମୃତକଙ୍କ ଭାଇ ଥିବା PW-3 ରାମଜିଲାଲଙ୍କ କଥାକୁ ବିଶ୍ବାସ କରିନଥିଲେ, କାରଣ ସେ ବସରେ ଉପସ୍ଥିତ ନଥିଲେ ।

କେଦାରନାଥଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ବିଚାରଣା ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାମ୍ମୋ (A-1)ଙ୍କୁ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 302 ଅନୁସାରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଧାରା 302 ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 49 IPC ଅନୁସାରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥିଲେ । ସମସ୍ତ ଚାରିଜଣ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପିଲ୍ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ନିମନ୍ତେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ହରି ଚରଣ (A-3) ଏବଂ ସିଆ ରାମ (A-4)ଙ୍କୁ ଅପିଲ୍ କରିବାର ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ରାମ୍ମୋ (A-2) ଓ କୈଲାଶୀ (A-5)ଙ୍କ ଆବେଦନ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଛି, ତାହା ହେଉଛି ଯେ A-3 ଏବଂ A-4 ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି କ୍ଷତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରମାଣ ନାହିଁ ଯାହା ଦର୍ଶାଏ ଯେ ସେମାନେ ଅବୈଧ ସମାବେଶର ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରକାଶ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ କିମ୍ବା ସେମାନେ କୌଣସି ଅବୈଧ ସମାବେଶର ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ, ଯଦି ସେମାନଙ୍କୁ ଅବୈଧ ସମାବେଶର ସଦସ୍ୟ ଭାବେ ଧରାଯାଏ, ତଥାପି ରାମ ବାବୁଙ୍କ ହତ୍ୟାରେ ସେମାନେ କୌଣସି ଭୂମିକା ନେଇଥିଲେ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନଥିବାରୁ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ସେହି ଅବୈଧ ସମାବେଶର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ହତ୍ୟା କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଧାରା 302 IPC ସହିତ ପଠିତ ଧାରା 49 ଅନୁସାରେ ସେମାନଙ୍କ ଦୋଷସିଦ୍ଧି ସଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଆମେ PW-1 କେଦାରନାଥଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ସାବଧାନତାର ସହ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିଛୁ । ସେ କ୍ଷତ୍ତ୍ୱ ଭାବରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ସେ ଯେଉଁ ବସରେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ, ତାହାକୁ ଫରାତପୁର ନିକଟରେ ପାଞ୍ଚିଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଟକାଇଥିଲେ । ବସକୁ ଅଟକାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ରରେ ସଜ୍ଜିତ ଥିଲେ ଏବଂ ରାମ୍ମୋଙ୍କ ପାଖରେ ଏକ ବନ୍ଧୁକ ଥିଲା । ବସକୁ ଅଟକାଇବା ପରେ ସେ ବନ୍ଧୁକଟିକୁ ଚାଳକ ସତପାଲଙ୍କ ଛାତିରେ ରଖିଥିଲେ ଏବଂ ଧମକ ଦେଇ କହିଥିଲେ ଯେ ବସକୁ ଆଗକୁ ନେବ ନାହିଁ । ସେମାନେ କଣ୍ଡକରଙ୍କୁ ତଳକୁ ଟାଣି ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସଫଳ ହୋଇନଥିଲେ । ଏହାପରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ରାମ୍ମୋ ଦୁଇଟି ଗୁଳି ଚଳାଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଆହତ କରିଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ତିନିଜଣ ମଧ୍ୟ ନିଜ ନିଜ ଅସ୍ତ୍ରରେ ତାଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ରାମ ବାବୁଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପରେ ସେମାନେ ପଳାଇ ଯାଇଥିଲେ ।

ଏହି ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ, ସେ PW-2 ରାମ ସ୍ୱରୂପଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯିଏ କହିଥିଲେ ଯେ ଅପରାହ୍ନ ପ୍ରାୟ 3.00ରେ କେଦାରନାଥ ତାଙ୍କୁ ଘଟଣା ବିଷୟରେ ଜଣାଇଥିଲେ । ଉକ୍ତ ସୂଚନା ଆଧାରରେ ସେ ତୁରନ୍ତ ଏକ ରିପୋର୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ପୋଲିସ୍ ଥାନାରେ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ସେହି ରିପୋର୍ଟରେ ମଧ୍ୟ କେଦାରନାଥ ଏବଂ ସତପାଲଙ୍କ ନାମ ଏହି ଘଟଣା ଦେଖିଥିବା ଏବଂ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ଏହା ବିଷୟରେ ଜଣାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ପ୍ରତିରକ୍ଷା ପକ୍ଷର ଚେଷ୍ଟା ଥିଲା ଏହା ପ୍ରମାଣ କରିବା ଯେ ଏହି ସାକ୍ଷୀ ସେହି ବସରେ ଯାତ୍ରା କରୁନଥିଲେ, କାରଣ ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ‘ଗ୍ଲାରସା’ ସାର କିଣିବା ପରେ ଫେରୁଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ କି ସେ ଦାଖଲ କରିଥିବା ବିଲ୍‌ରୁ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି ଯେ ସେହି ଦିନ ସେ ଯୁରିଆ କିଣିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟରେ ଥିବା ଏହି ଅସଙ୍ଗତିକୁ ତାଙ୍କ ବସରେ ଉପସ୍ଥିତି ଉପରେ ସନ୍ଦେହ

କରିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ବୋଲି ଧରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ସତପାଳ ଅଭିଯୋଗ ପକ୍ଷ ପ୍ରତି ପକ୍ଷଦ୍ରୋହ କରିଥିଲେ, ତଥାପି ସରକାରୀ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତାଙ୍କୁ କରାଯାଇଥିବା ଜେରାରୁ ମଧ୍ୟ ସୂଚିତ ହୁଏ ଯେ ଯେତେବେଳେ ସେ ରାମଜୀଲାଲଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦେବାକୁ ଯାଇଥିଲେ, ସେତେବେଳେ କେଦାରନାଥ ତାଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ ଏବଂ ସେ ସାରର ବୋରି ସହିତ ବସରେ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟରେ ଏପରି କୌଣସି ତଥ୍ୟ ଆଶାଯାଇନାହିଁ ଯାହା ଦର୍ଶାଏ ଯେ ସେ ସେହି ବସରେ ଯାତ୍ରା କରୁନଥିଲେ । ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଉଭୟ ଏହି ସାକ୍ଷୀଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଆମେ ମନେ କରୁଛୁ ଯେ ତାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ମୂଲ୍ୟାୟନ କରାଯାଇଛି ।

କେଦାରନାଥଙ୍କର ପ୍ରମାଣକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଯେ ସମସ୍ତ ପାଞ୍ଚଜଣ ଅଭିଯୁକ୍ତ ସେମାନଙ୍କର ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ପୂରଣ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଥିବା ପରି, ସେମାନେ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ସହିତ ଘଟଣାସ୍ଥଳକୁ ଯାଇଥିଲେ, ବସକୁ ଅଟକାଇଥିଲେ, ଚାଳକ ସତପାଳଙ୍କ ଛାତିରେ ବନ୍ଧୁକ ରଖୁଥିଲେ ଏବଂ ଯଦି ସେ ବସକୁ ଆଗକୁ ଚଳାଇବେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଗୁଳି କରିଦେବାର ଧମକ ଦେଇଥିଲେ । ସେମାନେ ରାମ ବାବୁଙ୍କୁ ଧରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ବାହାରକୁ ଟାଣି ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । ରାନ୍ନୋ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଦୁଇଟି ଗୁଳି ଚଳାଇଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଅଭିଯୁକ୍ତମାନେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ରଦ୍ଵାରା ତାଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ପଳାଇ ଯାଇଥିଲେ । ତେଣୁ, ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ଧାରା 49 ସହିତ ପଠିତ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ, ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରାଯାଉଛି । ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଦଣ୍ଡର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶ ଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ହାଜତରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଉଛି । ରାଜ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ହାଜତରେ ନେବା ଏବଂ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଉଛି ।

ପି ଏସ୍ ଏସ୍

ଆବେଦନ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

ଅସ୍ତ୍ରୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ

କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ମଦନ ମୋହନ ଭୂୟାଁ

ଅନୁବାଦକ

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।